

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Ústí nad Labem rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Černého, Ph.D., a soudců Ing. Mgr. Martina Jakuba Bruse a JUDr. Martiny Vernerové ve věci

žalobce: **P. C.**, narozen „X“,
bytem „X“,

proti

žalovanému: 1) **Generální ředitel Generálního ředitelství cel**,
sídlem Budějovická 1387/7, 140 96 Praha 4,
2) **Ředitel Celního úřadu pro Ústecký kraj**,
sídlem Hoření 3540/7A, 400 11 Ústí nad Labem,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného 1) ze dne 19. 6. 2018, č. j. 31890-4/2018-900000-317,
a proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 11. 10. 2017, č. j. 98934-11/2017-620000-6,

takto:

- I.** Žaloba proti rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 11. 10. 2017, č. j. 98934-11/2017-620000-6, se **odmítá**.
- II.** Žaloba se v části, ve které žalobce navrhoval, aby soud rozhodl, že žalobce má právo po nabytí právní moci rozsudku u generálního ředitele Generálního ředitelství cel uplatnit nárok na přiměřené zadostiučinění a náhradu nákladů, které mu vznikly v řízení o kázeňském přestupku, **odmítá**.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z.

(K.ř.č. 1 - rozsudek)

III. Žaloba proti rozhodnutí generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 19. 6. 2018, č. j. 31890-4/2018-900000-317, se **zamítá**.

IV. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalobou podanou v zákonem stanovené lhůtě se žalobce domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného¹⁾ generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 19. 6. 2018, č. j. 31890-4/2018-900000-317, jímž žalovaný 1) zamítl žalobcovo odvolání a potvrdil rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj (dále jen „ředitel celního úřadu“) ze dne 30. 4. 2018, č. j. 28180-4/2018-620000-6. Tímto rozhodnutím ředitel celního úřadu podle § 50 odst. 1 a odst. 3 písm. b) zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o služebním poměru“) uznal žalobce vinným ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se dopustil porušením služební povinnosti příslušníka uvedené v § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru, tedy podrobit se na výzvu služebního funkcionáře psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby, když se tohoto ověření dne 12. 7. 2017 v době služby bez závažného důvodu a překážek ve výkonu služby odmítl účastnit. Za toto jednání ředitel celního úřadu podle § 51 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru uložil žalobci kázeňský trest – snížení základního tarifu o 15 % na dobu dvou měsíců. Žalobce se v žalobě současně domáhal toho, aby soud zrušil také zmíněné rozhodnutí ředitele celního úřadu a uložil žalovanému 1) povinnost zaplatit žalobci náhradu nákladů soudního řízení.
2. Zároveň se žalobce v žalobě domáhal toho, aby soud konstatoval protiprávnost a nemravnost rozhodnutí žalovaného 2) ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 11. 10. 2017, č. j. 98934-11/2017-620000-6, kterým mu byl za spáchání téhož kázeňského přestupku uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti inspektor.
3. Navrhoval též, aby soud rozhodl, že žalobce má právo po nabytí právní moci rozsudku u generálního ředitele Generálního ředitelství cel uplatnit nárok na přiměřené zadostiučinění a náhradu nákladů, které mu vznikly v řízení o kázeňském přestupku.

Žaloba

4. V žalobě žalobce namítal, že mu ředitel celního úřadu uložil absurdní kázeňský trest poté, co jej on a jeho poradní komise pro kázeňské řízení celníků se zlým úmyslem krivě obvinili, že se na výzvu ředitele celního úřadu z 30. 6. 2017, č. j. 75318-19/2017-620000-01, odmítl dne 12. 7. 2017 zúčastnit podrobení se psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby v Praze, tedy jiném místě, než bylo místo jeho služebního působení v Chomutově, a tím nesplnil jeho rozkaz. Absurdní bylo to, že žalobce se tohoto jednání nedopustil. Zlý úmysl je zřejmý z toho, že žalobce ředitele celního úřadu i členy jeho poradní komise v řízení o kázeňském přestupku upozornil, že se dopustili krivého obvinění a ředitele i na to, že řízení vědomě zahájil bez věcného důvodu. Všichni jmenovaní si rovněž byli vědomi toho, že nespravedlivé uložení kázeňského trestu odnětí služební hodnosti je fatálním zásahem do osobnostních práv a důstojnosti žalobce a že mu způsobí značné materiální i nemateriální újmy v profesním i osobním životě. Je-li totiž příslušníkovi odňata služební hodnost, musí být propuštěn, a tím mu skončí služební poměr.
5. V odvolacím řízení došlo rozhodnutím ředitele celního úřadu a napadeným rozhodnutím pouze k překvalifikování tvrdosti kázeňského trestu. Žádný z jeho i opakovaně předložených důkazů o tom, že nikdy neodmítl se v termínu 12. 7. 2017 podrobit psychologickému vyšetření v Praze, ředitel celního úřadu, žalovaný 1) a jejich poradní komise nezkoumali. Žalovaný 1) rovněž Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

ignoroval žalobcem předložený důkaz, kterým je nevyslání žalobce na služební cestu v inkriminovaném termínu do Prahy služebním funkcionářem, který žalobci nesplněním služební povinnosti způsobil závažný důvod / překážku, pro který se žalobce prokazatelně dne 12. 7. 2017 nemohl zúčastnit posouzení osobnostní způsobilosti v Praze.

6. Žalovaný 1) navíc bagatelizoval jeho upozornění na to, že mu před vydáním rozhodnutí ředitele celního úřadu bylo znemožněno uplatnit právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění. I z tohoto důvodu podle něj nemůže být rozhodnutí ředitele celního úřadu platné. Důkazem je podle žalobce písemnost č. j. 28180-3/2018-620000-01 ze dne 28. 3. 2018 předsedy komise ředitele celního úřadu, kde mu sice byla stanovena lhůta pro uplatnění práva účastníka řízení, a to do 5. 4. 2018, ale doručeno mu bylo až dne 17. 4. 2018. Před vydáním rozhodnutí ředitele celního úřadu tedy bylo žalobci znemožněno uplatnit práva účastníka řízení.
7. Podle žalobce je důležité, že místo zjišťování jeho osobní způsobilosti bylo jiné než místo jeho služebního působení a že zjišťování navíc mělo být v době jeho výkonu služby přesčas. Ředitel Celního úřadu pro Ústecký kraj neuvedl žádný konkrétní důležitý zájem služby, proč žalobci nařídil výkon služby přesčas, ačkoliv tuto povinnost dle § 54 odst. 1 zákona o služebním poměru bezpochyby měl. Předmětný služební úkol navíc bylo možné bez problému splnit v základní době se bez potřeby přesčasů. Zejména pak měl být žalobce ke splnění služebního úkolu podrobit se psychologickému vyšetření za této situace služebním funkcionářem vyslán na služební cestu dle § 37 odst. 1 zákona o služebním poměru, což se nestalo. Podmínky pro vyslání příslušníka na služební cestu musí služební funkcionář písemně určit dle § 136 odst. 2 zákona o služebním poměru s dostatečným předstihem před nástupem příslušníka na služební cestu. Z dikce zákona je rovněž zřejmé, že příslušník sám sebe na služební cestu vyslat nemůže, a zřejmá je i skutečnost odpovědnosti za nesplnění služebních úkolů, které měl příslušník splnit na jiném místě, než je jeho místo služebního působení v situaci, kdy jej k plnění služebních úkolů služební funkcionář nevyslal na služební cestu. Nevysláním žalobce na služební cestu mu prokazatelně byl způsoben závažný důvod / překážka, pro který se nemohl dle § 4 odst. 2 vyhlášky č. 487/2004 zúčastnit ve stanoveném termínu posouzení osobnosti způsobilosti, což dne 12. 7. 2017 písemně oznámil na poradě oddělení 22.1 Celního úřadu pro Ústecký kraj. Žalobce nelze kázeňsky trestat za to, že nevykonal služební cestu, na kterou nebyl vyslán. To, že se žalobce na výzvu služebního funkcionáře 12. 7. 2017 odmítl zúčastnit psychologického šetření, žalovaný 1) žádným důkazem neprokázal.
8. Podle žalobce žalovaný 1) a jeho poradní komise nadržovali nespravedlivému zavrženíhodnému jednání ředitele celního úřadu, jeho poradní komise a prvního zástupce, kterým byl značně poškozen profesní i soukromý život žalobce a jeho rodiny. Žalovaný 1) zneužil výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru s úmyslem co nejvíce žalobce poškodit v profesním i soukromém životě i co nejvíc ponížit jeho osobní důstojnost a značně poškodit jeho rodinu. Poškodil tím i veřejný zájem České republiky a taktéž mrhá finančními prostředky daňových poplatníků. Žalobce uvedl, že byl úmyslně křivě obviněn a nespravedlivě potrestán ve stejné věci opakovaně.
9. Žalobce dále popsal, že na ochranu osobnosti proti neoprávněnému zásahu do svých práv a důstojnosti jen v souvislosti s podáním žaloby vynaložil značné finanční prostředky, úsilí a množství soukromého času. Požadoval proto náhradu nákladů řízení ve výši 9 700 Kč plus soudní poplatek a případné náklady spojené s účastí na soudním jednání s tím, že tyto náklady zahrnují výdaje a soukromý čas vynaložené na studium, konzultace, přípravu, zpracování a podání žaloby, dopravu za právními odborníky do Brna, s nimiž věc konzultoval, náklady na jejich pohoštění, pořízení kopií, poštovné, používání soukromého telefonu a počítače a za přístup na internet.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

Vyjádření žalovaného 1) k žalobě

10. Žalovaný 1) ve svém vyjádření odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí, neboť žalobce v žalobě uplatnil totožné námitky jako v odvolání a nijak nereagoval na odůvodnění napadeného rozhodnutí. Žalobcův závěrečný požadavek na náhradu nákladů řízení označil žalovaný 1) za absurdní, náklady za nepřiměřené a nedoložené. Žalovaný 1) navrhl zamítnutí žaloby pro nedůvodnost.

Replika žalobce k vyjádření 1) žalovaného

11. Žalobce v replice zopakoval svá tvrzení uvedená již v žalobě. Konstatoval dále, že Mgr. M. S., autor vyjádření žalovaného 1), je jedním z mnoha příslušníků Generálního ředitelství cel, kteří se vědomě propůjčili k protiprávnímu, nemravnému zavrženíhodnému jednání vůči žalobci. Nyní mu chce upřít i právo na spravedlivou náhradu nákladů řízení.

Posouzení věci soudem

12. Nejprve se soud zabýval tou částí žaloby, ve které se žalobce domáhal toho, aby soud konstatoval protiprávnost a nemravnost rozhodnutí žalovaného 2) ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 11. 10. 2017. Soud shledal, že se jedná o rozhodnutí správního orgánu prvního stupně. Z předloženého správního spisu zjistil, že bylo k odvolání žalobce rozhodnutím generálního ředitele Generálního ředitelství cel ze dne 31. 1. 2018, č. j. 67784-4/2017-900000-302, zrušeno. Právě skutečnost, že napadené rozhodnutí žalovaného 2) bylo zrušeno, brání projednání této části žaloby. Žaloba proti již neexistujícímu rozhodnutí totiž není možná. Soud proto podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. žalobu proti rozhodnutí žalovaného 2) ze dne 11. 10. 2017 pro neodstranitelný nedostatek podmínek řízení odmítl.
13. Soud žalobu podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. odmítl také v části, ve které žalobce navrhoval, aby soud rozhodl, že žalobce má právo po nabytí právní moci rozsudku u žalovaného 1) uplatnit nárok na přiměřené zadostiučinění a náhradu nákladů, které mu vznikly v řízení o kázeňském přestupku. K rozhodnutí v tomto smyslu soud rozhodující ve správním soudnictví nemá pravomoc, jak vyplývá z § 4 s. ř. s.
14. O žalobě soud proti rozhodnutí žalovaného 1) rozhodl v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s. bez jednání, neboť žalobce s tímto postupem souhlasil a žalovaný 1) nesdělil soudu do dvou týdnů od doručení výzvy svůj nesouhlas s takovýmto projednáním, ačkoli byl ve výzvě výslovně poučen, že nevyjádří-li se v dané lhůtě, má se za to, že souhlas s rozhodnutím bez jednání byl udělen.
15. Napadené rozhodnutí žalovaného 1) soud přezkoumal v řízení podle části třetí hlavy druhé prvního dílu s. ř. s., který vychází z dispoziční zásady vyjádřené v § 71 odst. 1 písm. c), písm. d), odst. 2 větě druhé a třetí a v § 75 odst. 2 větě první s. ř. s. Z této zásady vyplývá, že soud přezkoumává zákonnost rozhodnutí správního orgánu pouze v rozsahu, který žalobce uplatnil v žalobě nebo během šedesátidenní lhůty od právní moci napadeného rozhodnutí ve smyslu § 196 odst. 1 zákona o služebním poměru. Povinností žalobce je proto tvrdit, že rozhodnutí správního orgánu nebo jeho část odporuje konkrétnímu zákonnému ustanovení, a toto tvrzení zdůvodnit. Nad rámec žalobních bodů musí soud přihlídnout toliko k vadám napadeného rozhodnutí, k nimž je nutno přihlížet bez návrhu nebo které vyvolávají nicotnost napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 2 s. ř. s. Takové nedostatky však v projednávané věci nebyly zjištěny.
16. Na tomto místě soud předesílá, že po přezkoumání skutkového a právního stavu a po prostudování obsahu předloženého správního spisu dospěl k závěru, že žaloba proti rozhodnutí žalovaného 1) není důvodná.
17. Z předloženého správního spisu soud zjistil, že žalobce dne 3. 7. 2017 převzal výzvu ředitele celního úřadu k ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby ze dne 30. 6. 2017, č. j. 75318-19/2017-620000-01, nazvanou „Pokyny a informace ke zjišťování osobní způsobilosti – náhradní Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

termín č. 3“, ve které mu bylo uloženo, aby se dne 12. 7. 2017 v 8:30 dostavil k psychologickému vyšetření na Psychologické pracoviště v budově Generálního ředitelství cel v Praze 4. Podáním ze dne 12. 7. 2017 označeným jako interní sdělení určené vedoucímu oddělení 22.1 Celního úřadu pro Ústecký kraj žalobce sdělil, že s ohledem na to, že jej bezpečnostní sbor stejně jako u dvou předchozích termínů nevyslal na služební cestu dle § 37 odst. 1 zákona o služebním poměru do jiného místa, než je místo jeho pracovního působení, nemohl pro tuto překážku využít ani třetí náhradní termín pro ověření osobní způsobilosti. Rozhodnutím ředitele celního úřadu ze dne 11. 10. 2017, č. j. 98934-11/2017-620000-6, byl žalobce uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku, kterého se dopustil porušením služební povinnosti příslušníka uvedené v § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru, tedy podrobit se na výzvu služebního funkcionáře psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby, když se tohoto ověření dne 12. 7. 2017 v době služby bez závažného důvodu a překážek ve výkonu služby odmítl zúčastnit, a žalobci byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti inspektor. K odvolání žalobce bylo toto rozhodnutí zrušeno rozhodnutím žalovaného 1) ze dne 31. 1. 2018, č. j. 67784-4/2017-900000-302. Žalobci bylo následně Celním úřadem pro Ústecký kraj zasláno Oznámení o ukončení přípravy podkladů pro rozhodnutí, ve kterém byl podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru a § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“) poučen o tom, že má možnost se před vydáním rozhodnutí vyjádřit ke shromážděným podkladům, ke způsobu jejich zjištění, popřípadě navrhnout jejich doplnění, a to nejpozději do 5. 4. 2018. Dále je zde uvedeno, že podklady pro rozhodnutí byly žalobci předloženy v průběhu ústního jednání nebo mu byla pořízena jejich kopie. Podle doručky byla u poskytovatele poštovních služeb pro žalobce připravena k vyzvednutí zásilka obsahující toto oznámení ode dne 4. 4. 2018. Žalobce si ji vyzvedl osobně dne 17. 4. 2018. Dne 30. 4. 2018 ředitel celního úřadu vydal rozhodnutí č. j. 28180-4/2018-620000-6, proti kterému žalobce podal včasné odvolání. Žalovaný 1) jeho odvolání zamítl a prvostupňové rozhodnutí napadeným rozhodnutím potvrdil.

18. Podle § 50 odst. 1 zákona o služebním poměru je kázeňským přestupkem zaviněné jednání, které porušuje služební povinnost, ale nejde o trestný čin nebo o jednání, které má znaky přestupku. Za takové jednání se považuje i dosahování neuspokojivých výsledků ve výkonu služby uvedené v závěru služebního hodnocení.
19. Napadeným rozhodnutím byl žalobce pravomocně uznán vinným ze spáchání kázeňského přestupku spočívajícího v porušení služební povinnosti příslušníka uvedené v § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru, podle kterého je příslušník povinen dbát, umožňují-li to podmínky výkonu služby, o vlastní bezpečnost a ochranu zdraví, i o bezpečnost a zdraví osob, kterých se bezprostředně dotýká jeho jednání nebo opomenutí konání při výkonu služby. Příslušník je povinen podrobit se na výzvu služebního funkcionáře lékařskému a psychologickému vyšetření za účelem ověření zdravotní nebo osobnostní způsobilosti k výkonu služby.
20. Z § 45 odst. 1 písm. a) zákona o služebním poměru vyplývá povinnost příslušníka bezpečnostního sboru dodržovat služební kázeň. Podle § 46 odst. 1 zákona o služebním poměru služební kázeň spočívá v nestranném, řádném a svědomitém plnění služebních povinností příslušníka, které pro něj vyplývají z právních předpisů, služebních předpisů a rozkazů. Podle druhého odstavce tohoto ustanovení platí, že je-li rozkaz vedoucího příslušníka ve zřejmém rozporu s právním předpisem, příslušník je povinen jej na tuto skutečnost upozornit. Jestliže vedoucí příslušník trvá na splnění rozkazu, příslušník je oprávněn žádat o jeho písemné vydání. Vedoucí příslušník je povinen žádosti vyhovět, umožňují-li to okolnosti výkonu služby. V případě, že to okolnosti výkonu služby neumožňují, učiní tak bez zbytečného odkladu poté, co tyto okolnosti pominou. Příslušník je povinen rozkaz splnit a oznámit tuto skutečnost bez zbytečného odkladu vedoucímu příslušníkovi toho, kdo takový rozkaz vydal. Podle třetího odstavce tohoto ustanovení platí, že příslušník nesmí splnit rozkaz, jehož splněním by zřejmě spáchal trestný čin.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

21. Ústředním mechanismem, na němž je založen výkon služby příslušníků bezpečnostních sborů, jehož členem byl i žalobce, je princip subordinace. V rámci subordinčních vztahů mezi nadřízenými a podřízenými je základní povinností podřízeného příslušníka plnit při výkonu služby povinnosti vyplývající z právních předpisů či služebních předpisů, ale také z rozkazů, nebo z jiných aktů velení nadřízených příslušníků.
22. Povinnost podrobit se psychologickému vyšetření za účelem ověření osobnostní způsobilosti k výkonu služby byla žalobci uložena rozkazem ředitele celního úřadu. I s ohledem na v zákoně chybějící definici se k povaze a závaznosti rozkazu se již opakovaně vyjádřil Nejvyšší správní soud. Podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 4. 2017, č. j. 9 As 117/2016-25, *„rozkaz je individuální řídicí akt, kterým nadřízený příslušník závazně přikazuje konkrétně určenému podřízenému příslušníkovi nebo příslušníkům ozbrojených sil či bezpečnostních sborů povinnost něco vykonat nebo se určitého jednání zdržet (§ 5 odst. 1 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, čl. 64 Základního řádu ozbrojených sil České republiky z roku 2001). Musí z něj být zřejmá jednoznačná vůle nadřízeného k závaznosti vydaného aktu, přičemž není podstatné, v jaké formě je vydán. Uložená povinnost musí být spjata s plněním úkolů a posláním ozbrojených sil či bezpečnostních sborů a může být uložena pouze v oblasti, ve které je ten, kdo rozkaz ukládá, nadřízený tomu, komu je určen. Pro posouzení otázky, zda se jedná o rozkaz, není podstatné to, zda byl vydán v souladu s právními předpisy (srov. § 46 odst. 2 a 3 citovaného zákona).“* [...] *„Tím spíše to musí platit o případném rozporu rozkazu se služebními předpisy, bude-li stále splněno, že půjde o rozkaz vydaný v rámci přípustné nadřízenosti. Pro posouzení naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku je proto v posuzovaném případě podstatné pouze to, zda vydaný akt byl rozkazem a zda se stěžovatel tímto rozkazem neřídil.“*
23. Soud se ztotožňuje též s názorem Nejvyššího správního soudu vyjádřeným v rozsudku ze dne 29. 6. 2017, č. j. 8 As 104/2016-52. Podle něj je *„pro správné fungování služebních vztahů je stěžejní respektování rozkazů a pokynů služebně nadřízených služebně podřízenými. Tento požadavek Nejvyšší správní soud považuje za významný z pohledu zásad řízení a fungování bezpečnostních sborů a převažující nad požadavkem bezvýjimečného dodržování právních a služebních předpisů. Tomu ostatně nasvědčuje i právní úprava obsažená ve výše citovaném § 46 odst. 2 služebního zákona. Opačná úvaha by vedla k nesmyslným a služebnímu zákonu odporujícím závěrům, podle nichž by měl příslušník, kterému je uložena povinnost, nejprve zkoumat případnou rozpornost takového rozkazu či pokynu s právními předpisy, a teprve poté jej vykonat či nevykonat. Obdobný přístup by mohl významně ohrozit plnění hlavního poslání [...] jako bezpečnostního sboru [...]“*.
24. Z uvedeného je zřejmé, že zákon předvídá dokonce i situaci, kdy může dojít k vydání rozkazu, jehož splnění bude v rozporu s právními předpisy (a uvedené tedy platí též a tím spíše pro služebními předpisy), a i v takovém případě stanoví prioritu rozkazu. Rozkaz ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj soud považuje za zcela jednoznačný a nepřipouštějící pochybnosti o vůli nadřízeného, aby podle něj žalobce postupoval. Z argumentace žalobce však vyplynulo, že se necítil být uděleným rozkazem vázán, přičemž poukázal na to, že nebylo řádně odůvodněno, proč mu byl uložen výkon služby přesčas, a že za účelem splnění rozkazu nebyl podle § 37 odst. 1 zákona o služebním poměru vyslán na služební cestu do místa výkonu ověření s tím, že podmínky pro vyslání příslušníka na služební cestu musí služební funkcionář písemně určit dle § 136 odst. 2 zákona o služebním poměru s dostatečným předstihem před nástupem příslušníka na služební cestu.
25. Soud se s jeho argumentací neztotožňuje. V první řadě z důvodu, že z uděleného rozkazu je zřejmá vůle nadřízeného žalobce k tomu, aby žalobce splnil uložený služební úkol na místě, které se nachází mimo jeho služební působnost. Vyslání žalobce na služební cestu tak je z rozkazu zřejmé. Kromě toho je celá argumentace žalobce bez významu proto, že ani případný rozpor uděleného rozkazu se zákonem či služebními předpisy (vyjma situace, kdy by byl splněním rozkazu zřejmě spáchán trestný čin, o což v tomto případě nejde) nemohl mít vliv na jeho závaznost pro žalobce.

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

26. Pro posouzení naplnění skutkové podstaty kázeňského přestupku je v posuzovaném případě podstatné pouze to, zda vydaný akt byl rozkazem a zda se žalobce tímto rozkazem neřídil. Soud k tomu dodává, že vydaný rozkaz navíc považuje za vydaný v souladu se zákonem. Ani případná nezákonnost rozkazu by však – jak vyplývá z citované judikatury – na jeho povaze a závaznosti nic neměnila. O tom, že se žalobce k psychologickému vyšetření za účelem ověřování osobnostní způsobilosti dne 12. 7. 2017 nedostavil, v dané věci není sporu.
27. Z toho je podle názoru soudu naprosto zjevné, že žalobce porušil svou povinnost podrobit se rozkazu, který mu ukládal dostavit se k psychologickému vyšetření za účelem ověřování osobnostní způsobilosti k výkonu služby, jak mu ukládá § 92 odst. 3 písm. e) zákona o služebním poměru, čímž spáchal kázeňský přestupek.
28. Souhlasit nelze ani s námitkou žalobce dotýkající se otázky přezkoumatelnosti rozhodnutí, kdy namítl, že v řízení v obou jeho stupních nebyly zkoumány (či byly ignorovány) žalobcem předložené důkazy o tom, že nikdy neodmítl se v termínu 12. 7. 2017 podrobit psychologickému vyšetření v Praze, resp. důkaz, kterým bylo nevyslání žalobce na služební cestu v inkriminovaném termínu do Prahy služebním funkcionářem. Soud doplňuje, že s ohledem na povahu negativních skutečností šlo ze strany žalobce o tvrzení, nikoliv důkazy, avšak i těmito tvrzeními se správní orgány ve svých rozhodnutích zabývaly a vypořádaly se s nimi, přičemž došly ke stejnému závěru jako soud, a sice že žalobce byl povinen vydaný rozkaz uposlechnout, což neučinil.
29. Žalobce rovněž namítl, že mu pro uplatnění práva účastníka řízení byla stanovena lhůta do dne 5. 4. 2018, ale oznámení o tom mu bylo doručeno až dne 17. 4. 2018, čímž mu bylo znemožněno uplatnit práva účastníka řízení. S ohledem na výše popsany způsob doručování výzvy, která byla pro žalobce připravena k vyzvednutí až ode dne 4. 4. 2018, soud souhlasí s tím, že lhůta podle § 174 odst. 1 písm. b) zákona o služebním poměru a § 36 odst. 3 správního řádu byla stanovena nevhodně krátká. Nelze však přehlédnout, že k vydání prvostupňového rozhodnutí došlo až dne 30. 4. 2018. Žalobce netvrdí a ze spisu to ani neplyne, že by se po obdržení výzvy dne 17. 4. 2018 jakýmkoli způsobem pokoušel seznámit s podklady rozhodnutí a například nahlédl do spisu nebo požádal o stanovení další lhůty, tuto možnost však bezesporu měl. Rovněž žalobce v žalobě neuvedl nic o tom, jak byl tímto postupem zkrácen na svých veřejných subjektivních právech (viz rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2011, č. j. 8 As 28/2011-78, ze dne 11. 10. 2018, č. j. 7 Azs 284/2018-28, nebo ze dne 6. 9. 2018, č. j. 7 As 225/2018-116). Soud proto neshledal, že by popsané pochybení, ke kterému došlo v řízení před správním orgánem I. stupně, mohlo mít za následek nezákonnost napadeného rozhodnutí.
30. Z výše uvedeného jednoznačně vyplývá, že žalobce byl uznán vinným ze spáchání předmětného kázeňského přestupku zcela oprávněně a za jednání, jehož se dopustil, nebyl tedy potrestán v rozporu s objektivním stavem věci a důkazy. Stejně tak bylo podle názoru soudu vyvráceno žalobcovo tvrzení, že řízení o kázeňském přestupku bylo zahájeno bez věcného důvodu a že žalovaný 1) zneužil výkonu práv a povinností vyplývajících ze služebního poměru s úmyslem co nejvíce žalobce poškodit v profesním i soukromém životě, co nejvíc ponížit jeho osobní důstojnost a značně poškodit jeho rodinu. Z ničeho nevyplývalo ani žalobcem rovněž nijak blíže konkretizované namítané nadržování řediteli Celního úřadu pro Ústecký kraj, jeho poradní komisi a prvnímu zástupci ze strany žalovaného 1). Totéž platí pro namítané křivé obvinění žalobce ředitelem Celního úřadu pro Ústecký kraj i členy poradní komise. Jelikož se žalobce kázeňského přestupku dopustil, ke křivému obvinění či nadržování logicky dojít nemohlo.
31. Žalobce dále uvedl, že byl nespravedlivě potrestán ve stejné věci opakovaně. Tím zřejmě narážel na rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 11. 10. 2017, č. j. 98934-11/2017-620000-6, kterým mu byl uložen kázeňský trest odnětí služební hodnosti inspektor. Jak již bylo uvedeno výše, toto rozhodnutí bylo k odvolání žalobce zrušeno a nikdy nenabývalo právní moci. Následně bylo v témže řízení vydáno rozhodnutí ředitele Celního úřadu pro Ústecký kraj ze dne 30. 4. 2018, č. j. 28180-4/2018-620000-6. O odvolání žalobce proti tomuto rozhodnutí rozhodl

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

žalovaný 1) napadeným rozhodnutím. Takovýto postup byl v souladu se zákonem, pouze tato rozhodnutí nabyla právní moci. Námitka žalobce je proto rovněž nedůvodná.

32. S ohledem na výše uvedené soud uzavírá, že napadené rozhodnutí žalovaného 1) nebylo vydáno v rozporu s právními předpisy, jak tvrdil žalobce. Soud vyhodnotil žalobu proti rozhodnutí žalovaného 1) v mezích uplatněných žalobních bodů jako zcela nedůvodnou, a proto ji podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
33. O náhradě nákladů řízení rozhodl soud podle § 60 odst. 1 věty první s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch a žalovaným náklady řízení nad rámec jejich úřední činnosti nevznikly, ani jejich náhradu nepožadovali, proto soud vyslovil, že žádný z účastníků nemá na náhradu nákladů řízení právo.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí **lze** podat **kasační stížnost** ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Případně-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti **musí** být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Ústí nad Labem 15. prosince 2020

JUDr. Petr Černý, Ph.D., v. r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem potvrzuje G. Z

(K.ř.č. 1 - rozsudek)